

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Convenientius erat Filium Dei venire in terras, quàm aliam
Personam, eòquòd ipse sit Verbum Patris æterni.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

stoliditates existimet in comparatione. Hinc ea, quæ ipsi molestissima & fastidiosissima forent secundum naturam, sunt ipsi jucundissima secundum gratiam, cum videat in ipsis pulchritudines, quæ idoneæ sint ad formandum in se pulchritudinem ipsius Christi JESU. Si intueatur ipsa omnes suas inclinationes oppugnari, omnibus suis voluntatibus contradici, omnia sua consilia susq; deq; verti, natura ostendit illi in his omnibus, non nisi molestiam, quæ ipsam affligat, imaginem; sed gratia detegit ipsi certam quandam pulchritudinem in illis omnibus, unde solatium haurit & animum, statuendo ipsi ob oculos, ita assimilari nos oportere Christo JESU, qui passus est contradictiones, oppugnationes, contemptus ab hominibus, quique in hoc statu

infinitâ ratione pulcher apparuit oculis divini Patris sui.

O JESU, pulchritudo infinita, quæ in æternum oblectas cœlum Empyreum universum! quando paulisper clarè ostendere te dignaris animæ, quam admirabilis unicus hic unicus momenti aspectus relinquit in ipsa operationes & effectus! ipsa tenet firmissimè, nil pulchrius esse eo, quod assimilatur tibi, & ut assimiletur quis tibi, destruenda esse omnia secundum naturam, & consequenter invenire hic in terris cruces, spinas, & amaritudines, majoris fore æstimandum, quam invenire suavitates, consolationes & rosas. Illa probè novit, se nunquam comparituram oculis tuis pulchriorem, quam quando fuerit repleta, vero cognitionis tuæ splendore.

ARGUMENTUM.

Convenientius erat Filium DEI venire in terras, quàm aliam Personam, eò quòd sit ipse Verbum Patris æterni.

ARTICULUS IV.

CUM unigenitus Filius DEI non solum sit pulchritudo, sed etiam Verbum, sermo, facundia Dei Patris sui, inquirenda est alia ratio, cur ipse incarnatus sit potius, quàm Pater aut Spiritus sanctus? Verbò suò creavit Deus omnia, & eodem verbo vult quoque omnia reparare.

Nil efficacius erat ad convertendos peccatores, quàm mittere illis idem Verbum æternum, à quo extracti fuerant è nihilo per creationem, ut extraheret etiam eos è nihilo peccati per redemptionem. *Omnia per ipsum facta sunt.* Joan. I. v. 3.

Tu nôsti, Synagoga Judæorum, Deum sapius suum ad te misisse

Omnia formata & reformata sunt eodem Verbo Dei,

mississe Verbum in toto veteri Testamento; sed hoc non fecit nisi per ora Prophetarum. Tandem sanctus Paulus insinuavit tibi, quod postquam toties locutus fuerat ex ore aliorum, DEUS Pater proprio ore suo tibi voluerat loqui, mittendô ad te magnûm hoc Verbum, unicum hoc Verbum æternum, quod solus ipse pronuntiare potest: *Multifariam multisque modis olim DEUS loquens Patribus in Prophetis, novissimè diebus istis locutus est nobis in Filio.* Sed aspice & admirare facundiam omnipotentem, quâ destinavit & ablegavit ad te proprium suum Verbum ad instruendum te faciliter, ad flectendum & lucrandum te suaviter, ad convincendum te efficaciter, nisi oculos & aures clauseris, ne ipsum intelligas.

Heb. I.

Quomodo
intelligen-
dum, quod
Deus Pater lo-
cutus nobis
est per Filium
suum unigeni-
tum.

Quid facimus nos, quando cum aliquo loqui volumus? Imprimis nostrum Verbum habemus in nobis ipsis, quod est cogitatio à nobis concepta in intimo cordis nostri; quamdiu ita absconditum manet in nobis ipsis, totum spirituale est, & non nisi noster intellectus illud cognoscit, nec ulli constat arcanum cogitationis nostræ. Quando id volumus producere extra nos, ut manifestemus id aliis, induimus illud voce quâdam sensibili & articulata, sicque fit publicum & manifestum, atque sine eo,

quod desinat manere in nobis, transit in intellectum aliorum, qui hâc ratione, quid cogitemus, norunt, eò quod produxerimus illis foras cogitationem nostram spiritualem voce quâdam sensibili indutam.

Eâ ferme ratione tenebat Deus Pater cogitationem suam æternam, quæ est adorandum ipsius Verbum, totam absconditam in arcano Divinitatis suæ, & nemo cognoscere id poterat, quod cogitabat: sed tandem explicare se nobis voluit, nobisque producere foras cogitationem suam omninò spiritualem, vestiendô illam re quâdam sensibili. (& vide dispositionem omninò prodigiosam divinæ misericordiæ suæ) Non erat contentus vestire illam voce quâdam corporali, sicut tunc, quando loquebatur hominibus per ora Prophetarum, vel sicut nos facimus, quando cum aliis loquimur: sed consultò vestivit illam carne visibili & palpabili in mysterio Incarnationis. Quare hoc?

Inprimis, quia vox sensibilis transit & evanescit in instanti: ipse autem permanere nobis suum Verbum voluit nunquam non expressum sensibilibus. Secundò, quia omnes aures hominum non recipiunt æqualiter eandem vocem sensibilem & articulata; quilibet non intelligit, nisi idioma suum particulare, quod

Ante Incarnati-
onem nesci-
ebamus cogi-
tationes Dei,
jam illas no-
vimus.

quod diversum est in diversis nationibus. Sed omnes oculi hominum vident idem objectum eadem ratione, ita ut, dum nobis producit foras divinum suum Verbum carne humanâ indutum, id reddat cognoscibile & intelligibile cunctis mortalibus: *Per oculos, non per aures erudiens.* Sicut sanctus Chrysostomus affirmat de cœlis enarrantibus nobis gloriam Dei, per astra sua, velut per totidem linguas, quæ loquuntur oculis. Ut igitur æqualiter nos instrueret, loqui voluit oculis nostris, & non auribus, sicque nobis omnibus visibile reddere Verbum suum.

Sic Pastores, qui admoniti fuerunt per Angelos, in momento, quo Deus locutus est nobis in profundo hoc noctis silentio, quando æternum hoc Verbum expositum fuit mundo, dicebant inter se: *Eamus & videamus hoc Verbum, quod fecit Dominus, & ostendit nobis.* Ipsi non dicunt, eamus & audiamus Verbum; sed eamus & videamus hoc Verbum, quod includit in se omnia arcana cordis Dei; eamus & videamus omnes cogitationes æternas, quas in seipso tenuit absconditas ante creationem mundi, & cunctis elapsis sæculis. Ecce illas tandem explicatas extra ipsum; ipse vult cognosci à nobis omnia intima cordis sui arcana, quia illa nostris exposuit oculis. O

quanta aspiciamus prodigia in adorandi hujus Verbi intuitu! dum non videmus, nisi omnes illas pulchritudines, quæ intellectum Dei Patris sui raptu quodam æterno suspensum tenent, atque attonitum, ipsumque gaudium replent ac delectatione.

Sed quid videre te credis in magno hoc Verbo, quod tuis exponit oculis, omnes cogitationes Dei? Quando sermo fit de Deo visibili, quid expectari potest conspiciendum in ipso, nisi gloria, excellentiæ, divitiæ, Majestas, voluptates, & denique magnificentia, quæ infinitâ ratione superet illas omnium Regum terræ? Nihilominus, ô cogitationes Dei, quam longè abestis ab illis hominum! O sapientia infinita DEI, quantum opponeris stolidæ infatuati mundi opinioni! Video hoc Verbum adorandum, & video in ipso omnes cogitationes Dei, quas meis exponere voluit oculis, ut ostenderet mihi tam luculenter illas, ut dubitare de iis non possem: Et nihil video nisi paupertatem, dolores, infirmitates, humiliations, & universalem exspoliationem omnium eorum, quæ æstimat mundus.

O Deus omnipotens! Majestas infinita! Suntne ergò hæc cogitationes tuæ æternæ? Suntne ergò hæc, quæ æstimas, hæc quæ amas, hæc, quibus infinitâ ratione de-

T

Videntur cogitationes Dei omnino oppositæ cogitationibus mundi.

S. Chrysof. hom. 9. ad pop. Antiochica.

Luc. 1.

Oculi hominum vident Verbum æternum Dei.

Quid confu-
dere debeat
omnem fal-
sam mundi
sapientiam.

ne delectaris, hæc, quæ totum
constituunt objectum divinæ
tuæ complacentiæ? O munde!
quantum ergo desipis, dum tuam
constituis felicitatem in rebus
Dei cogitationibus aded oppo-
sitis! quam stupenda tua est cæ-
citas! Quis enim expediat te
errore, si infinita sapientia Dei,
tuis exposita oculis, te sanæ non
reddat menti? Tu ipsemet vide,
ipsemet lege in visibili hoc
Verbo id, quod magnum est cor-
ram Deo, ac dignum magnitu-
dine ejus. Suntne omnes vani-
tates tuæ, inanes honores tui,
brutales voluptates tuæ, caduca
bona tua? propriis oculis tuis
circa hæc experimentum cape:
Per oculos, non per aures erudiens
Hic non est, usurpare id auribus;
aspice, tange vide veritatem æ-
ternam, quæ se reddit visibilem,
spectabilem, palpabilem sensibus
tuis: Quid dicendum tibi oc-
currit ad hæc?

S. Bernard.

Hic necessario discurrendum
est cum sancto Bernardo: vel infi-
nitam sapientiam Dei, vel me ne-
cesse est decipi. Probè video, im-
possibile esse, quod infinita Dei
decipiatur sapientia; certū igitur
est, decipi me, dum fugio & con-
temno ea omnia, quæ amantur
ab ipsa; dum æstimo, dum quæ-
ro illa, quæ habentur ab ipsa de-
spectui. Intende vim ac robur
omnium rationum humanarum,
contra magnam DEI rationem,

quæ ipsius est Verbum & infini-
ta ipsius sapientia; an superabunt
illam? Non est intellectus in
mundo tanti roboris, qui non
cedat, non convineatur tam lu-
culentâ demonstratione.

Sed quid prodest cognoscere
veritatem, nisi sequamur ipsam? *Quanta est
confusio
Christianor-
um.*
quid proderit Christiano, quod
locutus fuerit ipsi Deus proprio
ore suo, quod visibilem se reddi-
derit ipsius oculis; quodque per
eandem infinitam rationem, per
quam & in qua videt ipsemet,
quod sit Deus, conspiciendum
exhibuerit propriis ipsius oculis,
in quo consistat verum bonum,
quidque amare debeat, ut pla-
ceat ipsi? Quid conferet ipsi, ef-
ficaci convictum esse demonstra-
tione sibi à Deo, quem adorat,
visibiliter factâ quod debeat esse
pauper, saltem spiritu, id est, non
apponere cor suum bonis terræ,
quodque in Deo solo suum quæ-
rere debeat thesaurum; quod
contemnere oporteat vanos ho-
nores & profundissimæ studere
humilitati, vi cujus amet con-
temptum sui ipsius & mundi, ut
totum cor suum consecret Deo
soli; quod fugiendæ sint volupta-
tes sensuum & amplectendæ af-
flictiones carnis, ut circumferat
semper, juxta sancti Pauli moni-
tum, mortificationem Jesu Chri-
sti in corpore suo! Quid prode-
rit, inquam, ipsi, quod Verbum
æternum DEI omnes has ma-
gnas

gnas veritates ipsius exposuerit oculis, si totum faciat & operetur contrarium, quasi operibus suis manifeste contestari vellet, se credere sanctissime, quod non nisi falsitates & mendacia ea sint omnia, quæ veritas æterna Dei nobis ceu dogmata proposuit verissima.

O vive Deus! quantum probrum Christiano in magno die iustitiæ & ultionis tuæ! Væ mihi, dicit ipse, quod clarè conspexerim veritates tam speciosas, & meam impleverim vitam operibus tam tædis & Christiana professione indignis! O Verbum æternum Dei, quod te meis exposuisti oculis, ut ostenderes mihi veritates quarum sequeretur ductum & dictamen, ut quid

tam clarè loquebaris mihi, ut omnem mihi tollereres excusandi rationem? O argumenta nimis valida, nimiumque constringentia, quantum coarguitis, quantum torquetis me! quam acerbè transfigitis cor meum! quam sævè tunditis, dum confunditis intellectum meum? quam aspera perstringetis, quem jam constringitis, in omnem æternitatem me reprehensione!

Sed ab his omnibus præmunire te voles? fac, ut omnes hæc magnæ veritates modò transfigant cor, tuumque ita penetrent animum, ut firmissimè tecum statuas illas credere, illas sequi, illas exercere opere, quancumque steterit tibi.

ARGUMENTUM.

An probabile sit, quòd Filius DEI non fuisset incarnatus, si Adam non peccasset?

ARTICULUS V.

Natura humana intelligens insignes has prærogativas, quas receperat ex Incarnatione Verbi divini, eoque amittebat sensum propriarum suarum miseriarum, ut gavisus quasi fuerit, commississe se peccatum, è quo tam ingens dimanaret in se felicitas. Nescio, inquiebat, cur ita perstringatur inobedientia Protoparentis nostri Adæ? invenio contrarium, omninò felicem extitisse hunc errorem, cum

absque illo nunquam accidisset nobis felicitas inæstimabilis possidendi Hominem Deum ceu Salvatorem nostrum.

Intueor Ecclesiam universam ita abreptam gaudio, tempore quo celebrat memoriam mortis & resurrectionis Redemptoris sui, ut velut totâ abundantia Spiritûs, inusitatum quoddam idioma sibi suggerentis, ebria, videatur sanctificare velle peccatum Adæ, quod tam ingenti

T 2

Quòd peccatum Adæ nobis ratione quâdam fuerit utile.